

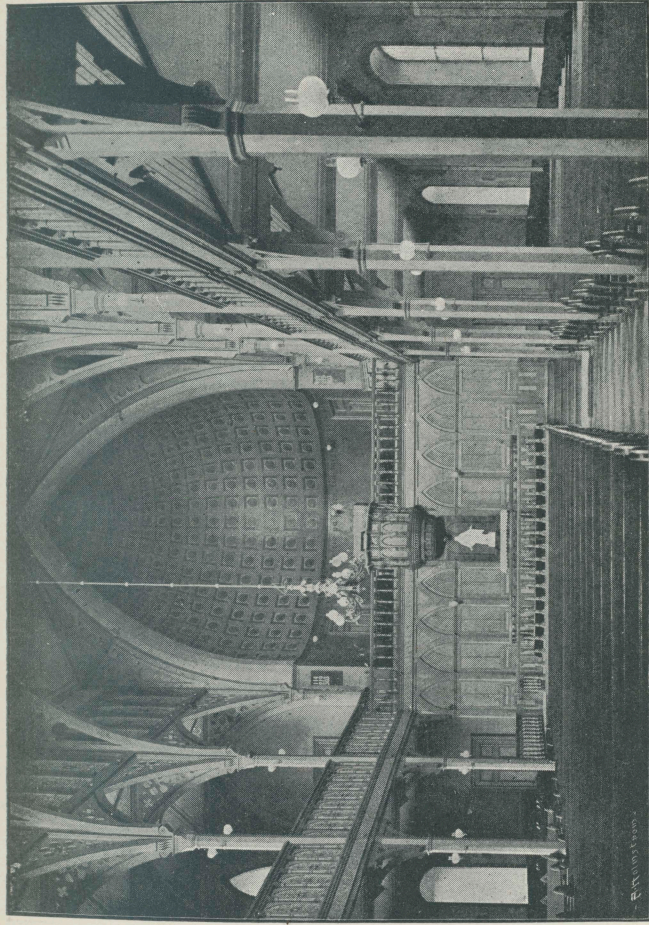
Säljes till förmån för Sjömanskyrkans i Gefle mission.

50 öre

7xclHOMISKÖM 1900

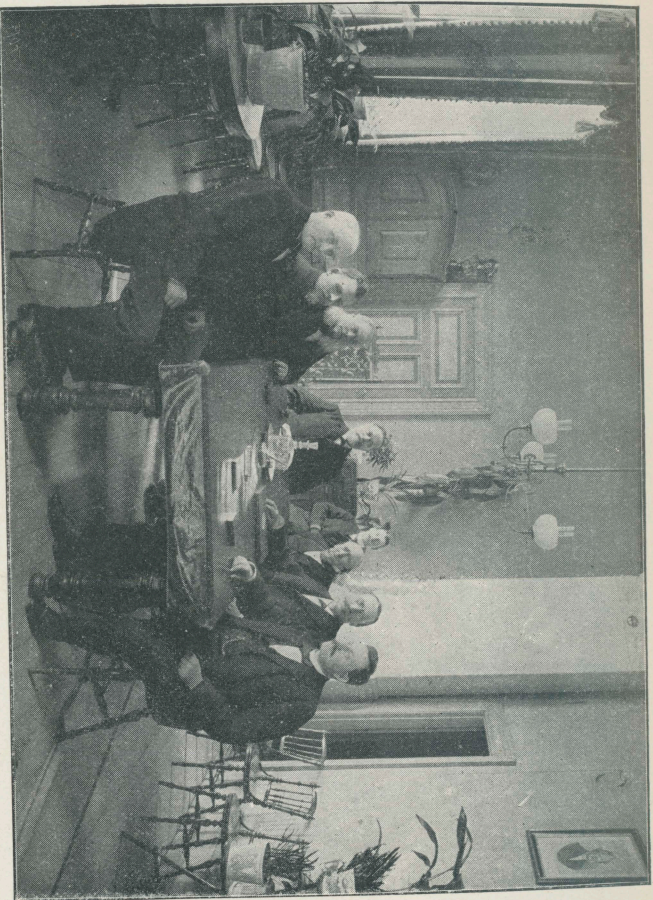

Sjömanskyrkan i Gefle.

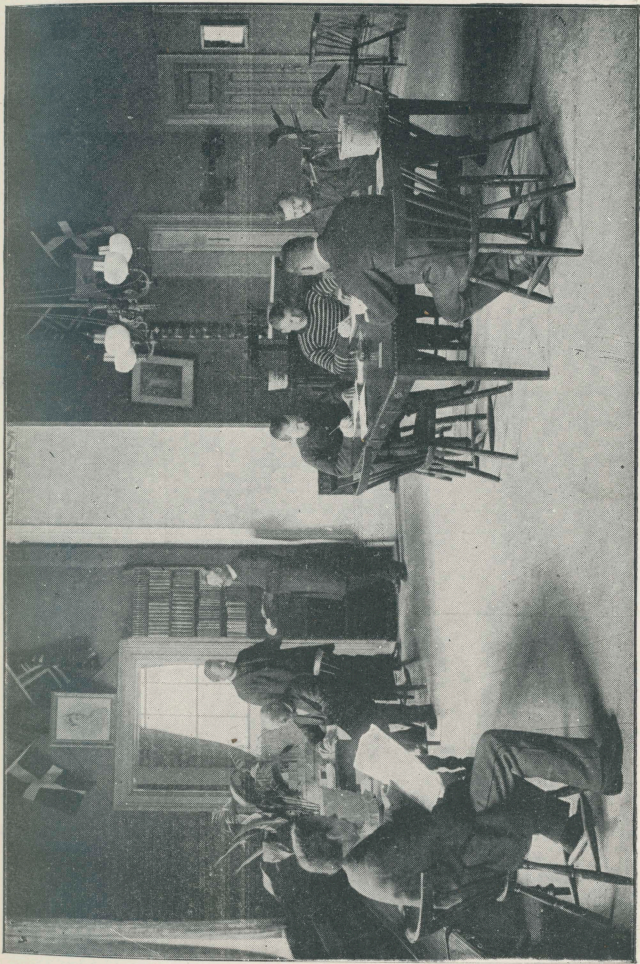
Interiör af Sjömanskyrkan.

Från Sjömanskyrkan.

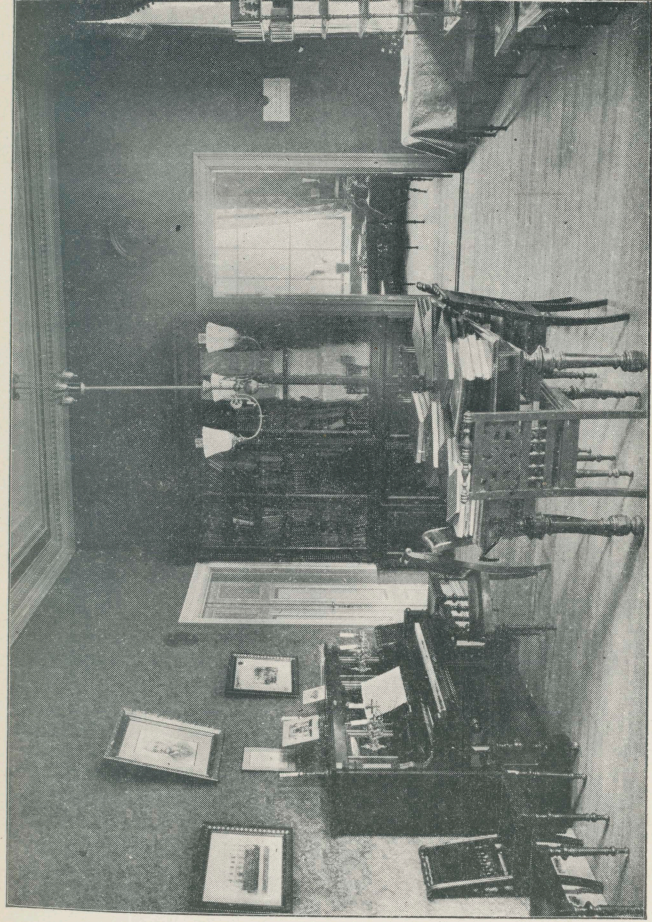

Sjömanskyrkans Styrelse 1901:

Ad. Nordgren. L. Haglund. P. Pettersson. J. A. Ekdahl. C. W. Nordgren. H. Nordqvist. Th. Kroksjö.

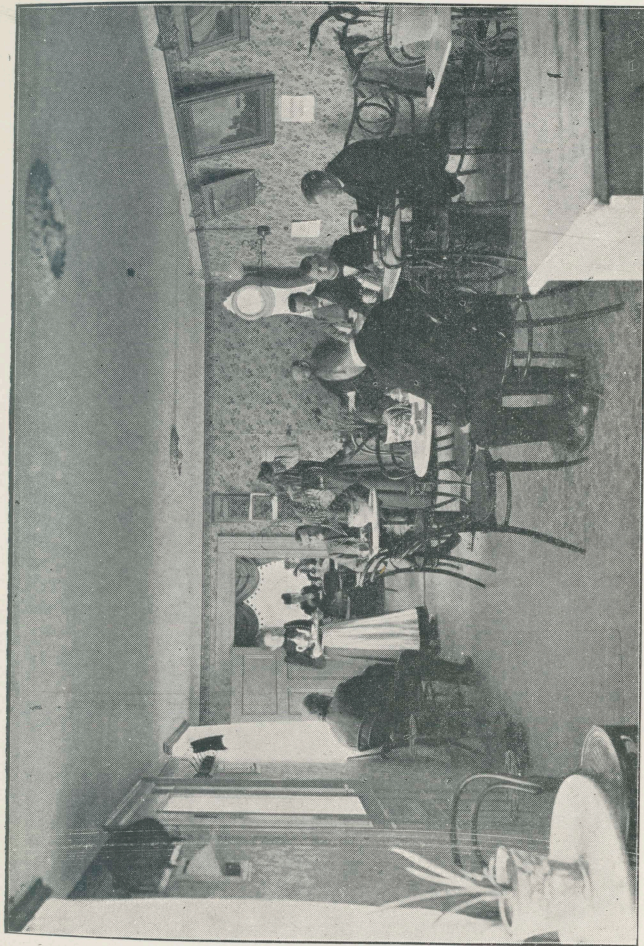
Sjömannens Läs- och Skriftrum.

K. F. U. M:s lokaler.

Sal för syföreningar och sammanträden.

Serveringslokaler.

BLAD

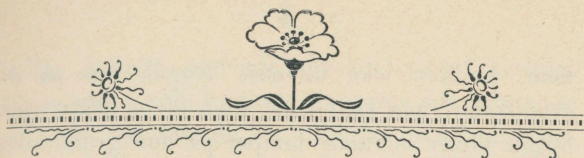
UR DEN INRE MISSIONENS HISTORIA

Sjömanskyrkan och Sjömansmissionen
i Gefle

Gefle 1901
Ahlström & Cederbergs boktryckeri.

Himmelriket är likt ett senapskorn, som en man tog och sådde i sin åker, hvilket väl är mindre än alla andra frön men, när det har växt upp, är större än andra kryddväxter och blifver ett träd, så att himmelens fåglar komma och bygga sina nästen på dess kvistar.

Matt. 13: 31, 32.

På Guds rikes åkerfält synes ofta både såendet och sädeskornen ganska ringa, men under Herrens välsignelse hafva därur stora och härliga skördar spirat upp. Därom vittna äfven dessa blad ur den inre missionens historia i Gefle.

Det andliga mörker, som hvilade öfver vårt land i början af förra århundradet, begynte så småningom skingras, och en ny, ljusare tid inbryta. Ofta använde Herren därvid ringa och oansenliga redskap. Så var äfven förhållandet i Gefle. Under åren 1830—1840 kom en byggmästare, Jakob Norin från Norrala i Helsingland, flera gånger hit i byggnadsärenden. »Ryktet går före mannen», säger ett ordspråk; så äfven nu. I sin hembygd var han känd som en gudfruktig

Vyer

af Sjömanskyrkan med text.

liggande trakter. Den tanken uppstod att äfven verka för Guds ords spridning till landsbygden, hvilken tanke i någon mån förverkligades i anslutning till den svenska afdelningen af Britiska och Utländska Bibelsällskapet, som då vunnit Kongl. Maj:ts sanktion. En rikt begåfvad ung man, bonden Erik Andersson från Ockelbo, hvilken genom sina besök i staden var väl känd och befunnen lämplig för andlig verksamhet, kallades och utsändes som bibelspridare med frälsningens budskap. Hans första resa gällde Uppland och Dalarne, där en »nitisk» länsman fängslade honom och förde honom till länsfängelset i Gefle. Vid därstädes anställdt förhör uppgaf E. Andersson handlanden Joh. Sundberg såsom den, hvilken kände honom; och när så denne uppkallats till länsstyrelsen och afgifvit förklaring, blef Andersson frigifven, mottogs hos sin vänlige försvarare för hvila och vederkvickelse och vände sedan hem i frid. Detta skedde under konventikelpakatets dagar, som nu började se sitt slut. Som bekant upphäfdes det vid 1857 års riksdag, hvarefter en fri evangelisk nådesvind fick mera ohämmad blåsa fram öfver Nordanlanden.

År 1852 anordnades det första missionsmötet i Gefle af v. pastorn sedermera kyrkoherden i Valbo, Walldén, lektorn C. A. Forsell, konrektorn K. F. Sjöström och handlanden Joh. Sundberg.

Utom komminister Fillman från Hamrånge var äfven professorn sedermera biskopen A. F. Beckman närvarande, hvilkens predikan var särskildt inspirerad af Herrens Ande. Detta möte, som visserligen ej var så talrikt besökt, präglades i sin helhet af en kraftigt förnimbar himmelsk fläkt och gaf betydande impulser för verksamhetens framtida utveckling. En bland de närvarande, som ännu lefver, ihågkommer med glädje och hänförelse denna ovanliga sammankomst.

Den 7 oktober samma år afled den ofvannämnde Joh. Sundberg i tron på sin Frälsare efter väl fulländadt verk. Frid öfver hans minne! Missionens vänner stodo nu sörjande och undrade, huru Herrens rikssak hädanefter skulle få fortsatt framgång i Gefle. Men Herren vårdade fortfarande sin ännu späda plantering — sitt eget verk.

På initiativ af lektorn och kyrkoherden C. A. Forsell i Hille, prostén K. F. Sjöström i Ockelbo, häradschefding A. von Post, rådmannen N. J. Odén, handlandena C. W. Nordgren, C. A. Lundberg och O. Öberg, fabriksmästaren O. Holmberg, fattigvårdsinspektoren J. M. Nyström m. fl. bildades år 1855 en förening, till hvilken 20 medlemmar anslöto sig, hvilket antal med åren mångdubblades. Denna förening benämndes Gefle Biträdes-Missions-Sällskap, men vid anslutning

till Evangeliska Fosterlandsstiftelsen år 1862 antog den namnet Gefle Missionsförening. Denna förening uppförde vid Södermalmstorg det s. k. Södra bönhuset, som i oktober 1855 stod färdigt och invigdes af C. O. Rosenius, som till text för invigningstalet hade valt Ps. 110 och införde en talrik åhörareskara höll en anderrik, evangelisk och segerviss predikan. I detta missionshus höllos nu af både präster och lekmän söndags- och torsdagsaftnar samt äfven vid andra tillfällen bönestunder med Guds ords predikan, bön och sång, därvid kollektor upptogos för inre och yttre missionen. Föreningen hade nu vunnit fasthet och stadga, och verksamheten fortgick i all stillhet och frid till år 1875, då en brytning skedde, som hade till följd en förändring af föreningens stadgar för att precisera den kristliga läroåskådning, föreningen bibehöll, och antog hon nu namnet Gefle Evangelisk Lutherska Missionsförening, hvilket namn den fortfarande bibehåller.

Den lilla hop, som fortfarande ville fasthålla den sanning, som skänkt dem lif och frid, stod nu åter utan egen lokal, men lyckades redan på hösten samma år att erhålla en annan lämplig sådan, som användes till år 1891. I denna lokal, benämnd Norra bönhuset, samlades åter allt flera, och korssets predikan, försoningens ord, förkunnades till välsignelse för dyrt köpta

själar. Förutom bokhandlanden P. Pehrsson, fabrikören A. G. Holm och guldsmeden C. J. Kling, som där ledde uppbyggelsemötena, hade föreningen besök af flere både präster och lekmän. Bland dessa må nämnas doktor Fjellstedt, pastor Ahlberg, O. Ahnfelt och korpral Mats Trogen från Mora i Dalarne, hvilken var en synnerligen varm och liflig folkpredikant.

Under den gångna tiden hade Ev. Fosterlandsstiftelsen börjat bedriva sjömansmission i utländska hamnar. Då denna mission, som afser att bereda själavård åt våra sjöfarande landsmän — hvilka i detta afseende blifvit nästan helt och hållet försummade — visat sig fylla ett verkligt och känt behof, vann saken genklang äfven hos Gefle Ev. Lutherska Missionsförening, och den tanken uppstod, att äfven här upptaga sådan verksamhet, helst som Gefle är en betydande sjöstad (den fjärde i ordningen i vårt land) dit årligen ett stort antal fartyg komma för att lossa och lasta. Tanken var ej alldeles ny, ty redan förut hade ett försök härstädes blifvit gjordt af fabrikören E. Sjöström, som på egen bekostnad uppfört ett sjömanskapell vid Bomhus. Men då platsen för detta kapell visade sig mindre lämplig och sedan öfvergick till annan ägare, så att kapellet måste rifvas, upphörde denna verksamhet.

Frågan gällde nu att finna lämplig plats för byggande af ändamålsenliga lokaler till fortsatt arbete enligt föreningens ursprungliga plan med tillökning af sjömansmissionen. År 1885 fattade föreningen beslut att se sig om efter byggnadstomt, där såväl gudstjänstlokal som passande lokaler för sjömansmissionen kunde uppföras, och tecknade föreningens medlemmar å listor omkring 10,000 kr. för detta ändamål. Efter mycket sökande stannade man slutligen för tomt N:r 10 i stadens tredje kvarter, belägen vid Centralstationen. Denna befanns synnerligen lämplig särskildt med hänsyn till sjömansmissionen, men dyr i förhållande till föreningens resurser. Enligt då gällande tomtvärden skulle den kosta 21,500 kr., men genom vänligt tillmötesgående lämnade ägaren, brukspatron J. A. Bång, densamma »för sakens skull» till 7,000 kr., och köp afslöts den 7 juni 1886. Så ägde då föreningen en utgångspunkt för fortsatt arbete.

Emanuelsdagen* den 26 mars 1890 togs första spadtaget för grunden till Sjömanskyrkan i Gefle i närvaro af styrelsen under bön om Herrens välsignelse till företagets framgång.

Vid denna tid utgjordes styrelsen af bokhandlanden P. Pehrsson, skolföreståndaren J. A. Ekdahl, stationsinspektoren A. B. Carlström,

* Emanuel betyder: »Gud med oss».

förste komministern A. A. Wennlund, handlandena C. W. Nordgren och Ad. Nordgren samt byggmästaren N. P. Andersson. Såsom byggnadskassör fungerade fabrikören L. Haglund, hvilken därvid gjorde föreningen stora tjänster.

Ritningen uppgjordes af arkitekten E. A. Hedin, och byggnadsarbetet utfördes af byggmästaren N. P. Andersson, som där nedlade ett erkännansvärdt arbete.

Byggnaden innehåller en gudstjänstlokal, som rymmer 1,500 åhörare. I planen för densamma hade, såsom redan nämnts, från början ingått att jämte kyrksal äfven få lämpliga lokaler för sjömansmissionen. För detta ändamål finnas i byggnadens södra flygel i jordvåningen serveringsrum, där sjömännen kunna få intaga förfriskningar. Första våningen innehåller 3 inbjudande läs- och skrifrum, där föreningen årligen under seglationstiden till sjömännens nytta och trefnad tillhandahåller ett bibliotek innehållande såväl svensk som utländsk litteratur, svenska och utländska tidningar från olika platser samt skrifmaterialier, allt gratis. Dessa rum hållas öppna hvarje afton kl. 6,30—9,30 e. m.

En trappa upp finnas 3 rum, som äro uthyrda till Kristliga Föreningen af Unge Män. Öfversta våningen innehåller en sal för syför-

eningar, bostad för vaktmästaren och ett predikantrum.

Vid styrelsesammanträde den 31 oktober 1890 väcktes af förste komministern sedermera kyrkoherden i Ofvanåker, A. A. Wennlund, förslag om att få »Sofia Magdalena Kyrkas» högmässogudstjänster förflyttade till den då under byggnad varande kyrkan, så snart denna blefve färdig, och den 3 november samma år beslöts att till Sofia Magdalena kyrkoråd ingifva förslag härom. — Efter fortsatta underhandlingar träffades den 14 november 1891 öfverenskommelse att flytta samma kyrkas högmässogudstjänster — som förut hållits i Allmänna Läroverkets bönesal — till kyrkan från och med början af år 1892.

Vid föreningens sammanträde den 29 november 1891 beslöts med hänsyn till den påtänkta sjömansmissionen att kalla byggnaden *Sjömanskyrkan*. Den 6 december stod kyrkan färdig att invigas för sitt ändamål och hade då med inventarier kostat föreningen omkring 100,000 kr., hvaraf cirka hälften ännu hvilade såsom en tyngande skuldbörda på densamma. Men Herren har hittills hulptit, han skall ock hädanefter hjälpa. Invigningstalet hölls af doktorn och kyrkoherden, nuvarande, biskopen N. Lövgren och högmässopredikan af missionsdirektorn, docenten A. Kolmodin.

Så stod denna Sjömanskyrka färdig såsom en fyrbåk för att med evangeliij ljus lysa och vägleda såväl hafvets söner som andra på deras seglats öfver lifvets haf.

Till innehafvare af predikantbefattningen vid Sjömanskyrkan kallades och anställdes pastor Anton Karlgren, som höll sin inträdespredikan den 17 januari 1892 och fortsatte sin verksamhet till juni 1897, då han flyttade till Sandarne. Efter honom antogs pastor Efraim Rang, och för närvarande tjänstgör sjömanspastor O. Hedén, hvilken sedan augusti 1899 innehaft platsen. Dessa hafva hållit såväl högmässogudstjänster som predikningar söndags- och torsdagsaftnar, stundom biträdda af tillfälliga präster och lekmän.

Tvenne syföreningar hafva i trofast uthållighet arbetat för både den inre och sjömansmissionen. Härvid kunna vi ej underlåta att särskildt nämna en trogen och uthållig Herrens tjänarinna, fru Johanna Nordgren, som från första väckelse-tiden i Gefle tog verksam del i arbetet för Guds rikes utbredande. Hon var bland dem, som tog initiativet till bildandet af en söndagsskola i Gefle (1855) och verkade i denna till stor välsignelse med sin ovanliga förmåga att på ett tilltalande och fängslande sätt meddela berättelser. Jämte sitt arbete för yttre missionen var hon den, som allt ifrån bildandet af syföreningen för inre mis-

sionen ledde och ordnade densamma, tills Herren kallade henne till sin hvila, hvilket inträffade i juni 1899. Frid öfver hennes minne!

Vi våga hoppas, att mer än en Aron och Hur upplyfta heliga händer i trogna förböner om välsignelse för missionsarbetet.

Den 1 maj 1892 kunde föreningen på allvar upptaga verksamheten bland sjömän. För att från början kunna verksamt bedriva detta arbete, antog föreningen i sin tjänst sjömansmissionären K. A. Svedberg, som under några år varit anställd vid Ev. Fosterlandsstiftelsens sjömansmission i Hamburg. Efter hans afgang har den pastor, som varit anställd vid Sjömanskyrkan, jämte sin predikoverksamhet äfven skött sjömansmissionen.

Det skulle blifva för vidlyftigt att här lämna en detaljerad beskrifning öfver denna verksamhet under de gångna åren och äfven ligga utom syftet med dessa blad, hvarför vi inskränka oss till att meddela några få uppgifter. — Under verksamhetsåret 1900 besökte sjömanspastorn 561 fartyg, däribland — förutom skandinaviska — engelska, tyska, franska, holländska och finska. Antalet besökande på läs- och skrifrummen uppgick till 1048; till anhöriga och bekanta skrefvos 274 bref, af hvilka många innehöllo större eller mindre penningsummor. Verksamheten under de före-

gående åren ställer sig ungefär lika med det sist förflutna årets. Föreningen har äfven hvarje år anordnat fester för sjömännen, då ett större antal fartyg legat i hamnen. Dessa fester afse, dels att i någon mån ersätta saknaden af hem och anhöriga, som för mången sjöman utgör det tyngsta i hans mödosamma lefnadskall, dels ock att hålla dem borta från de frestelser och snaror, som öfverallt möta dem i land, och i stället föra dem in under kristligt inflytande. Sjömännen förstå äfven att värdera dessa fester och visa sig tacksamma därför. Det kan icke heller annat än glädja hvarje missionsvän, som träder in i skrifrummet, att se de unga och hurtiga sjömännen sitta vid borden, ifrigt sysselsatta med att skrifva till sina hemmavarande anhöriga, som med längtan motse hvarje underrättelse från sina bortavarande och kringflackande söner. Ja, tanken på dessa hafvets arbetare borde hos hvarje människovän väcka kärlek och deltagande.

Till säkerhet för skepp och manskap på hafvet hafva storartade anordningar vidtagits. Det finnes fyrtorn, fyrskepp, sjömärken, mistlurar, räddningsbåtar, lifbojar och andra räddningsapparater. Hvilken betydelse dessa hjälpmedel hafva vid navigeringen, kunna endast de sjöfarande fullt uppskatta. Men sjömännen äro icke blott i faror på hafvet; sådana möta dem

äfven i land. Och många sjömän frukta mera för farorna i land än på hafvet. — Låtom oss något sätta oss in i dessa faror! Då sjömannen, stundom efter 3 à 4 månaders oafbruten vistelse på hafvet, innesluten inom skeppets trånga reling och ruff, kommer i land, känner han behof af att njuta af lifvet i det fria. Och njutningar erbjudas honom isynnerhet i de stora sjöstäderna. Där omsvärmas han af s. k. runnare och boardingmasters, lättsinniga kvinnor och andra, hvilka likt glupska hajar söka utplundra honom. Så länge han har pengar, får han många »vänner»; då stå honom många dörrar öppna. Då öppnas boardinghusen, där han kommer in i en af dryckenskap, lättsinne och oanständigt tal moraliskt förpestad atmosfer; då öppnas krogar, spelhus, danssalonger och osedlighetens nästen. Men när han så blifvit utplundrad på sitt surt förvärfvade tillgodohafvande, kastas han bort, såsom man bortkastar en utkramad citron. Under sådana förhållanden är det ej underligt, om många falla offer såväl för den falska vänskapen som för hot och våld. Det är snarare att förundra sig öfver, att icke flera, än som sker, blifva moraliskt förärfvade.

För att skydda sjömännen för dessa faror har den kristliga kärleken i sjömansmissionen vidtagit räddningsåtgärder, uppbyggt sjömans-

kyrkor och sjömanshem, inrättat lärum o. s. v., där de hafva en tillflykt undan frestelser och faror.

Om än dessa frestelser och faror i våra jämförelsevis små hamnar ej äro så stora, som i de utländska sjöstäderna, så äro de dock stora nog för att kunna sänka våra sjömän i fördärf, och de behöfva äfven här ett skydd och en tillflykt. Och sjömansmissionen vill icke blott bereda sjömannen ett tillfälligt skydd utan äfven gifva honom en fast ankargrund, där han kan vara trygg i lifvets alla stormar. Denna grund är tron på Gud och den han har sändt, Jesus Kristus. Kastar sjömannen hoppets ankare på denna grund, är han tryggad.

Det är ganska allmänt erkänt, att våra skandinaviska sjömän äro världens bästa sjömän. Till detta förhållande har sjömansmissionen, enligt gamla, erfarna sjömäns samstämmiga vittnes börd, i väsentlig mån bidragit. Men här åter står ännu mycket att göra. Vårt sjömansstånd behöfver höjas i religiöst och moraliskt hänseende. I betraktande såväl häraf som ock af de stora tjänster sjömännen göra vårt land och folk, i det de utföra våra produkter och tillföra oss andra länders alster, bör arbetet för sjömannens välfärd mana hvarje fosterlandsvän att kraftigt stödja detsamma. Ty tillföra sjömännen

oss af det timliga goda, är det väl då för mycket, om de såsom en gengäld få skörda något af vårt andliga goda?

De, som behjarta denna sak, hafva rika tillfällen att med större eller mindre gåfvor stödja sjömansmissionens verksamhet i Gefle, hvilken är i stort behof af kraftigare understöd för att på ett verksamt sätt kunna fortsätta sitt välsignelsebringande arbete.

Hvilka mödor och lidanden våra sjömän stundom få uthärda på hafvet visar följande lilla utdrag ur ett bref från en sjöman, hvilket kommit oss tillhanda. Han skrifver: »Jag har varit olycklig att blifva sönderbruten. Vi hade en orkan den 6 december, som blåste alla våra segel i stycken, och vi hade att kasta däckslasten öfver bord. Det var den värsta storm jag sett. Vår skeppsbat kastades lös, vinden lyftade honom upp och han föll ned på mig med kölen rätt öfver mitt vänstra knä, krossade benet just nedanför knäet och bröt det af på två ställen längre ned, fotleden vreds ur led och foten krossades. I denna ställning fick jag ligga 22 dagar, innan vi kommo hit. Vi hade inga segel, så vi lägo och drefvo hit och dit, tills en ångbat fick tag uti oss. O, huru godt det var, när allt syntes förlorat, att få lyfta blicken till himmelen och säga: Ja, kom Herre Jesus, om så är

din vilja! Jag är färdig. Huru många i fara för sitt lif ville ej hafva gifvit tusentals pund för att kunna säga detsamma. Och mig har det kostat ingenting. Jag har nu emellertid haft erfarenhet af både att möta döden med en själ svart af synd och med en själ fylld med kärlek och Guds Andes försäkran, att allt är väl. Och allt härleder sig från nyårsdagen i 1893.»

Det är vår önskan och förhoppning, att denna enkla teckning och dessa maningsord må vinna genklang i mångas hjärtan och samla flera understödjande vänner och gynnare.

Så vill äfven Sjömanskyrkan, som å dessa blad framträder i bild både till sitt inre och yttre, vara en fyrbåk, som med evangelii ljus lyser och vägleder icke blott sjömän utan äfven andra under seglatsen genom tidens bränningar och skär och visa hän mot den himmelska hamnen, staden där ofvan och dess tempel.

Vi hafva nu af dessa få blad ur den inre missionens historia i Gefle något sett, huru äfven här senapskornet blifvit sådt, spirat upp och växt till ett träd, under hvars skugga många funnit hvila och vederkvickelse. Visserligen har denna plantering härjats af stormar och torra tider, så att den stundom syntes bräckt och aflöfvad, men Gud, som är rik i barmhärtighet, har för sin stora kärleks skull, hvarmed han har älskat oss,

behållit den vid lif och låtit stormarne bidraga till att mera grunda och rotfästa den i Guds kärlek. Visserligen har mången lofvande telning vissnat, blifvit förtorkad och bortkastad, men andra hafva under odlarns vård burit frukt i tålmod. Ja, många hafva redan ingått i den eviga hvilan, där de aldrig mer lida af storm, torka, hunger eller annan nöd, utan äro planterade vid lifvets älf i Guds paradis.

O tänk, när i Guds fröjdesal
En gång församlas skall
Af jordens många släkters tal
De frälstas skara all! :: ::

O tänk, när Herrens vittneshär,
Hans tjänare på jord,
De millioner möta där,
Som hörde deras ord! :: ::

O tänk, hvad frid i himlens höjd,
Hvad kärlek, tacksamhet
O tänk, hvad lof och pris och fröjd
Och ljus och härlighet! :: ::

O Herre, hvad din nåd är stor,
Oss alla till dig drag,
Att vi må stå bland frälstas kor
På denna högtidsdag! :: ::

Sönstoner N:o 310.

”Hvarför räddade ni icke honom?”

För några år sedan förliste ett fartyg på Englands sydvästra kust. En lifräddningsbåt utsändes. Den dröjde länge till hafs, ty stormen var våldsamt. Mörkret inbröt, och folket på stranden tände stora eldar, på det båten måtte finna rätta vägen. Nu sågs den återkomma. Då ropade en storväxt och stark sjöman, som hette John Holden, till kaptenen i båten: »Har ni räddat männen?» »Ja», ropade han tillbaka; »vi hafva räddat dem». Och alla hjärtan fylldes med glädje. Men när båten nådde stranden, om- talade de, att de icke kunnat rädda en man, som hade hållit sig fast i masten.

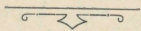
»Hvarför räddade ni icke honom», sade Holden. »Säg, hvarför räddade ni icke honom?» »Emedan vi voro utmattade», sade kaptenen, »och vi skulle alla förgåtts, om vi hade dröjt ännu fem minuter för att söka rädda den mannen». »Men ni skall gå tillbaka och rädda honom», sade Holden. De sade, att stormen var för våldsamt och deras krafter uttömda. Då kastade sig Holden ned på stranden och bad till Gud högre än stormens rytande, att Gud ville gifva mod och kraft i några hjärtan att gå och rädda denne ene man, såsom Jesus Kristus kommit till jorden för att rädda en enda fallen värld. När han

slutat bedja, erbjödo sig sex män att följa honom ut på hafvet. Just då de skulle gå ombord, kom John Holdens äldriga moder, lade sina armar om hans hals och sade: »Gå icke, John. Hvad skall det blifva af mig, om du förgås? Du vet, att din fader omkom på hafvet, och det är nu två år sedan din broder William lämnade oss; och vi hafva icke hört ett ord af honom sedan dess. Han är nog död, äfven han. John, hvart skall jag taga vägen, om äfven du dör?»

»Moder», svarade John, »Gud har gifvit mig in i hjärtat att gå, och om jag dör, skall han taga vård om dig». Så for han åstad.

Efter en stund återvände lifräddningsbåten. Då den närmade sig stranden, ropade en stark stämman: »John, har du räddat mannen?» Med en röst som en basun ropade John Holden: »Ja, vi hafva räddat mannen. Gå och säg åt min moder, att det är min broder William, som vi räddat».

Äfven vi hafva öfver hela vida världen *en förlorad broder*. Låtom oss skynda att rädda honom, äfven om vi skola gifva vårt lif i det försöket.

Hvar är mitt barn i natt?

Hvar är mitt stackars barn i natt,
Min egen, min käre son?
Han var ju en gång mitt hjärtas skatt,
Men som jag ej hört ifrån.

Kör: O, hvar är mitt barn i natt,
Han som var mitt hjärtas skatt.
Hvar är mitt barn,
O, jag älskar dig så,
Ack, hvar är mitt barn i natt?

*

En gång han var så hjärtans snäll,
Han bad vid sin moders sköt,
Och ingen som han var god och säll
Och ingen som han så söt.
O, hvar är mitt barn etc.

*

Kunde jag se dig blott, min skatt,
Så vacker som förr du var,
När lek och sång gjorde hemmet gladt,
Och fröjd hela lifvet bar.
O, hvar är mitt barn etc.

*

O, sök i kväll mitt stackars barn,
O, sök och bud honom sänd!
Och slit honom lös ur syndens garn
Och säg honom: hemåt vänd!
O, hvar är mitt barn etc.

Ur Sacred Songs and Solos. N:o 303.

